

Projekt Dům

Tomáš Kučera

ISBN 978-80-11-04730-6

Projekt Dům

Tomáš Kučera

Vydavatel: Tomáš Kučera, Pod Kaštany 14, 616 00 Brno

1. vydání, 2024

© Tomáš Kučera

ISBN 978-80-11-04730-6 (PDF)

ISBN 978-80-11-04731-3 (ePub)

Elektronickou podobu vytvořil: Tomáš Kučera

Jazykové korektury: Tereza Adamčíková, Iveta Dokoupilová

Věcné korektury: Iveta Kučerová, Ema Michálková, Anna Kučerová

Obálka: Jan Mendelsson

Fotografie na obálce: Tomáš Kučera: *Ježíša Kristová Crossless*,

modelka: Iveta Dokoupilová, www.tomaskucera.eu

Při tvorbě textu a fotografie nebyla použita umělá inteligence.

Obsah

Kočka	4
Linda.....	11
Fotograf.....	19
Emil.....	27
Pevná půda pod nohama	38
Uzavření projektu Dům	46
Apka mě má ráda	47

Kočka

Studená postel.

Prší. Venku je chladno a sychravo. Okno je tak veliké a já tak malý.

Obrazovka monitoru. Michalovy ruce klepající do klávesnice. Kolegové za mlžnou stěnou něco řeší. Jejich hlasy jsou daleko.

Cesta domů. Šedá. Kamenitá.

Schody.

Večeře. Ruce mechanicky podávají jídlo do úst. Mechanicky dávají nádobí do myčky, mechanicky čistí zuby.

Studená postel.

Obrazovka monitoru. Ruce na klávesnici. Kolegové za mlžnou stěnou.

Cesta domů. Šedá.

Schody do patra.

Večeře. Ruce mechanicky podávají jídlo do úst. Myčka. Plná. Zuby a zdravá pachut' v ústech.

Studená postel.

Obrazovka monitoru. Cesta domů.

Večeře. Zuby. Postel.

Linda Michalovi zemřela před týdnem. Nic nemá cenu.

Cestou z práce Michal viděl kočku. Dýchalo se mu dobře. Po cestě do schodů potkal paní uklízečku v elastákách. *No teda, nikdy si nevšiml, že tu takhle často uklízí*, řekl si pro sebe. Vyhnul se jí za zády podél zdi.

Snad si ho ani nevšimla.

Udělal si chleba ve vajíčku. Na něj hořčici, cibuli a okurku. *Takhle jsem se už dlouho nenajedl. Sám.* Michal nehybně kouká na prázdnou židli u stolu, na níž sedávala jeho přítelkyně Linda. Čelist se mu při kousání zastavila v půli cesty.

Postel.

V práci si Michal všiml, že má docela špinavé nehty. Kolegové mu odpovídají na pozdrav a někteří se na něj dívají mírně překvapeně. Hm. Cestou domů si opět všiml kočky. Taková hubená, černá a smutná. Když ho uviděla, utekla do křoví. Chvilí stál a díval se za ní.

Nahoře na schodech viděl paní uklízečku. Takhle zespodu vypadala poněkud přebujele, ale to asi ta perspektiva.

Michal si uvařil skvělé špagety s vlastní boloňskou omáčkou. Při dojíždění se jeho zrak zachytil prázdné židle. *Lindo!*

Postel je celá rozválená, asi ji budu muset převlíct, mumlá si Michal pro sebe.

V práci dostal nápad, jak zjednodušit funkci rozpoznávání hlasu.

Výborně! Šéf ho pochválil a dal mu prostor k jejímu vývoji.

Černá kočka dnes zůstala stát před křovím a napjatě Michala pozorovala. Hodil jí kousek salámu. Rychle ho chňapla do tlamičky a utekla s ním do křoví. Michal se za ní usmál.

Paní uklízečka sedí na schodech a kouká do mobilu. Kolena poněkud od sebe, všechno obtažené.

„Dobrý den,“ řekl Michal, když se k ní zespodu blížil.

„Dobrý,“ nezvedla uklízečka ani hlavu, ale nohy cudně dala k sobě. Asi hlavně proto, aby mohl Michal kolem ní projít.

Skvělá večere. Michal si nechal dovézt pizzu. Tak to někdy dělávali s Lindou. Ale teď pizza měla úplně jinou chuť.

Převlečená postel voní přece jenom lépe, i když je stále tak studená a prázdná. Michal usnul s mobilem v ruce. Za oknem se po pavlači prošel černý stín.

„Ten projekt se ti daří čím dál líp,“ pochválil šéf Michala, „pokračuj, dobrý, dobrý.“ Michal s vervou pracuje na dalších hlasových funkcích. Konzultuje vše s kolegy.

Kočka dnes na Michala čekala. Už z dálky ho hypnotizovala svýma velkýma oranžovýma očima. Michal jí donesl dvě kolečka salámu. Snědla je před ním, a dokonce se nechala pohladit.

„Vy máte doma kočku?“ otočila se na Michala paní uklízečka při vytírání schodů.

„Já? Ne,“ kroutí Michal hlavou. „Proč?“

„No, někdo u vás dopoledne šramotil, tak jsem myslela, že máte kotě,“ řekla a pokračovala dál v práci.

Michal vešel opatrně do svého pavlačového bytu. Vše se zdálo v pořádku. Snad jen postel byla uválená víc než obvykle.

Večeře ušla. Myčka rytmicky přede. Někdo škrábe na okno. Michal ztuhl. Škráb, vrz, škráb, vrz. Michal napjatě poslouchá a pomalu otáčí hlavu k oknu. Za sklem prosvítá šed' patra na druhé straně pavlače. Škráb, vrz, škráb. Michal jde pomalu k oknu. Dívá se přes něj na pavlač. Plesk! *Bože!* Paní uklízečka plácla hadrem o zem těsně před Michalovým oknem. Posadil se zpět na židli a rychle oddychoval. Myčka vypustila vodu a škrábavé zvuky přestaly. *To mě poser*, kroutil hlavou.

Při čištění zubů si všiml, že tuba od pasty na zuby je promáčklá nějak jinak. *Takhle to vždycky dělala Linda*, řekl si zamyšleně. *Že bych už to začal dělat taky?* Šel si lehnout.

Usnul trochu napjatý. Zdálo se mu o paní uklízečce s koleny od sebe a s velkým hadrem místo obličeje. Po schodech stékaly proudy hnědého bahna, z něhož vyčnívala ruka Lindy. Michal ji tahá ven, ale Linda je příliš hluboko zabořená v bahně. Jejich ruce kloužou a Linda se propadá hlouběji a hlouběji. Snaží se ji udržet, ale nejde to, protože ruce jsou příliš kluzké. Michal se probudí celý udýchaný a s pocitem bezmoci. Do rána už neusnul.

Práce na nových funkcích by šly celkem dobře, kdyby se byl vyspal. Před očima měl stále obraz Lindiny propadající se ruky a na hrudi pocit, že se propadá do bahna za ní.

Kočičák, jak černé kočce začal říkat, na něj už čekal před vchodem do práce. Poklepával ocáskem o zem a jako pejsek šel s ním až před jeho dům. „Kde ses tak umazal?“ zeptal se ho. Kočičák měl ocásek špinavý od bláta. Michal mu dal odměnu, pohlídl ho a zamával na rozloučenou.

Paní uklízečka, dnes v krátkých, a všude nebezpečně obtažených legínách, jezdí hadrem po schodech sem a tam. Její ženské tvary se rýsují po celém okolí. Michal jen zběžně pozdraví a se skloněnou hlavou se ztratí u sebe doma.

Připravil si večeři na stůl. Talíř, příbory, sklenici na vodu. Když si dával do úst první sousto, ztuhl. Naproti němu stál Lindin hrnek. *Přece*, přemýšlel, *jsem ho nevytáhl taky?* Vzal hrnek a vrátil ho zamyšleně zpět do kuchyňské linky.

Paní uklízečka postupuje s mytím pavlače za Michalovým oknem. Michal ji při večeři vnímá jen koutkem oka jako stín. Najednou stejným směrem stín uklízečky prošel znova. Michal rychle otočil hlavu a kouká do okna. Došel k němu a vidí, že paní uklízečka už je na druhém konci pavlače a věnuje se své činnosti. Michal na ni dlouze a nechápavě hledí. *Ale je to kočka, to jo.*

Usínal dlouho. Vzpomínky na Lindinu smrt se zase objevily. Ano, utopila se v bahně. Je to tak. *Takovej blbej adrenalinovej sport! Ach jo, ani rozloučit jsem se nestihl*, povzdychl si. Sen byl temný a plný úzkosti. Ze stékajícího bahna tahal Michal Lindu za ruku. Dařilo se mu to. Z bahna se vynořila její tvář v křečovitě grimase. Ústa otevřená dokořán a plná bláta. „Michale!“ Michal vyskočil na posteli celý zpocený. Na pavlači někdo hlasitě zabouchl dveře. *Do prdele! Co to zas je?!* Další dvě hodiny nemohl usnout.

„Michale, co je to s tebou?“ ptá se vstřícně šéf. „Jsi jako na houpačce. Jednou OK, jednou nic. Ten projekt tě přece baví, ne?“

„Nějak teď špatně spím,“ odpovídá Michal trochu nepřítomně.

„Mám ti ten projekt nechat? Deadline se blíží.“

„Jo, nech mi ho, já to zvládnu dokončit,“ snaží se Michal vypadat věrohodně.

„No, dobře, ale seber se. Já vím, že Linda to..., ale zákazník se neptá, chápeš.“

„Jasně, chápu.“

Cestou domů se Kočičák neobjevil.

„Podívejte se,“ ukazuje uklízečka na zem u Michalových dveří. „Čekala tady na vás nějaká kočka, ale nakonec se jen poblila a nechala po sobě takovouhle šňůru.“ Paní uklízečka si k tomu dřepla a smetáčkem nametala nečistoty na lopatku. „No, tohle!“ zarazila se při tom, „to je bláto? Copak kočky žerou bláto?“

Michalův pohled zdánlivě ulpěl na výrazném poprsí uklízečky, ale před očima měl sen s Lindou.

„Já, já, se omlouvám. Není to moje kočka, ale ona za mnou chodí.“

„Ale jo,“ usmála se uklízečka a zvedla k němu hlavu, „to je v pořádku. Jsou i horší věci.“

Michal zašel domů. Jen co za sebou zavřel, ozvalo se ťukání na dveře. „Ano?“ Michal se otočil a udělal rychlý krok tak, aby tělem zakrýval pohled do místnosti. Do dveří strčila hlavu uklízečka: „Kdybyste potřeboval uklidit, nebo tak něco, jako stačí říct,“ mile se na něj usmála.

„Ano, jo, děkuju, já kdyžtak řeknu. Na shledanou,“ a rychle zavřel dveře, aby nešlo vidět, že na posteli jeho garsonky je rozházené Lindino spodní prádlo. *A sakra, ona to asi viděla skrz okno*, pomyslel si. *Ale jak se to sem kurva dostalo? To už jsem fakt tak mimo?* Uklidil prádlo zpět do skříně. Sedl si sklesle na postel a zíral do prázdna.

Po večeri si všiml, že je myčka prázdná a nádobí uklizené v lince. *Hm, že bych to už uklidil?* říká si po sebe s prázdným talířem v ruce.

Po čištění zubů se pokusil vyčistit si špínu za nehty. *Kde se to bere? Vždyť klávesnice je čistá, a v ničem se nehrabu.*

Usnul docela rychle. Postel byla cítit Lindiným prádlem. Co se ho Michal navoněl, když jí nosem jezdil po lemu kalhotek. Vůně prádla se mísila s její vůní. „To lechtá!“ směje se Linda a tahá Michala jemně za vlasy. Michal pokračuje ve zkoumání vnitřní strany jejích stehen. Špičkou nosu odkrývá úzký proužek kalhotek a nasává aroma jejího ženství. Na hlavu mu padly tmavé elastáky s prorýsovanými tvary. Probudil se. Zmateně kouká pod peřinu na flek na pyžamu. *Ty jo, je mi třináct nebo co?* Za oknem se na Michala dívají dvě oranžové oči Kočičáka.

Michalovi se podařilo dokončit projekt včas. Šéf ho chválil, všechno v pořádku. Za odměnu mu dal na starost další a složitější projekt. Celou cestu domů se Kočičák Michalovi lísal u nohy. Na schodech potkali paní uklízečku.

„Dobrý den, pane Michale,“ otočila se na něj s úsměvem.

„Dobrý den,“ odpověděl Michal také mile a vzal Kočičáka do náručí.

„To je ta vaše kočka, že?“

„Ano, tak nějak jsme se nakonec spřátelili,“ usmívá se Michal.

„Pane Michale,“ zvažněla uklízečka, „je to divný, ale poslední dny od vás vedou stopy jakoby od bláta. Vlastně proto uklízím skoro každý den. Vždyť ale skoro neprší a na kočku jsou ty stopy moc velké.“

„Hm, to nevím, co by to mohlo být. Ani já nikam nechodím.“

Paní uklízečka pokrčila rameny a stírala schody dál.

Michal přelétl očima její tvary a zašel domů. Kočičákovi dal misku s vodou a nějaký rohlík. Víc toho doma pro něj neměl. Kočičák se tvářil, jako by byl u Michala každý den. Vyskočil do jeho vytuněného IT křesla, stočil se do klubíčka, zavřel oči a tiše vrněl.

Až teď si Michal všiml, že kousky bláta vedou do koupelny i na záchod, k ledničce i k oknu. Ony jsou vlastně po celém pokoji! *Sssakra*, zaklel, *co to zase je?* Z komory vzal lopatku a smetáček a začal zametat. Postupoval až k malému botníku u dveří. Ometl svoje boty, čisté. Ometl Lindiny boty, od bláta. Ometl Lindiny nohy. „Au, to šimrá,“ zasmála se Linda, „co to tu provádíš?“

„Je tu bláto, tak ho musím uklidit,“ odpověděl zamyšleně Michal a vysypal bláto do odpadkového koše.

„Co si dáme k večeři, Lindo?“

„Co třeba pizzu?“ odpověděla a sedla si na své místo ke stolu.

„Dobře, objednáám ji.“

Za chvíli dovezli pizzu. Michal ji převzal dole před domem. Společně se najedli, dali nádobí do myčky a zapnuli ji. Škráb, vrz, škráb, vrz, začala myčka rytmicky.

„Jak bylo ve škole?“ zeptal se Michal, když si spolu sedli na postel a drželi se za ruce.

„Máme spoustu přednášek až do večera. V úterý začínáme v sedm čtyřicet a končíme až někdy v osm,“ povzdechla si Linda a palcem hladila Michalův palec.

„To nebude tak zlý, ten jeden den se to dá vydržet,“ konejšil ji Michal.

„Chtěla bych pěstovat kytky. Máš trochu hlíny?“ otočila se na něj.

„Jo, jasně. Něco donesu,“ usmál se.

Spánek byl po milování klidný a uvolněný. Ráno Michal donesl pytel hlíny a s Lindou ho nasypali do truhlíku.

„Potřebuju víc hlíny,“ prosila se sladkým úsměvem.

„Ale kam ji dáme? Je tu jen jedno okno,“ rozhodil Michal ruce po místnosti.

„To nic, však ji můžeme dát do sprchy,“ usmála se.

Michal poslušně nosí hlínu.

„Víc hlíny! Víc hlíny!“ pobízí ho Linda.

Michal běhá do sklepa pro hlínu a syje ji všude, kam mu Linda přikáže.

„Do dřezu! Do záchodu! Do umyvadla! Vodu nalej! Rychle, rychle!“

Z Michala crčí voda a pot. Sotva popadá dech. Opře se rukama o stehna a před očima má jen Lindiny zabláčené boty.

„Ano, ano, už to bude, lásko, už to bude,“ těžce oddychuje a mžourá očima.

„Víc hlíny! Víc hlíny! Víc bahna!“

Linda stojí pevně před Michalem, celá od bláta: „Proč jsi mě tam nechal?! Proč?!“ Její ostrý pohled probodává Michalovu hlavu.

„Ale já, já,“ Michal nemůže dýchat a kleká si před Lindu jakoby k modlitbě.

„No? Co?!“ její dunící hlas vyplňuje celou místnost. Zvuk pohltil dům, otřásl okny a třese celým Michalem. „Už víš, jaké to je, ne-dý-chat?!“

Obří oranžové kruhy Lindiných očí probodávají celé Michalovo tělo.

Z černého kola otevřených úst se Lindě řine bahno a dopadá na dusícího se Michala. Michal se ho snaží vytřepat z uší, z vlasů, z nosu, ale nejde to. Všude mu zalézá jako tisíce malých mravenců. Svíjí se na zemi s křečovitě zavřenýma očima a jen tiše kvílí.

Dvě postavy s velkou námahou tlačí na dveře Michalovy garsonky.

Konečně se jim je podaří odsunout, protože z druhé strany brání velké množství bahna. Záchranáři vytahují zapadlé a nehybné tělo.

Paní uklízečka stojí ve dveřích a pozoruje záchranáře, jak Michala nakládají na nosítka a brodí se zpět k východu.

„Víte,“ říká úzkostným hláskem uklízečka, „my jsme se s panem Michalem potkávali skoro každý den na schodech. Ale teď jsem ho už skoro týden neviděla, tak jsem se šla podívat jeho oknem,“ vysvětluje a při tom si hřeje na hrudi Kočičáka.

„Zavoláme policii. Tohle není normální,“ kroutí hlavou jeden ze záchranářů. „Zatím nic neuklízejte. Ale bude toho sakra hodně.“

„Dobře,“ kývne smutně hlavou uklízečka.

Záchranáři za sebou s drhnutím zavřeli dveře.

Paní uklízečka se podívá zblízka na Kočičáka: „Jak ti mám říkat?“ Kočičák ji hypnotizuje svýma velkýma, oranžovýma očima. „Tak třeba Linda,“ usměje se na kočku a opráší jí z tlapičky kousek bahna.

Linda

„Nadechněte do sebe růžové světlo a ven vydechněte černý kouř. – A znova. – Zhluboka. – Růžového světla je uvnitř s každým nádechem víc a víc, černého kouře je s každým výdechem uvnitř míň a míň...“ Linda sedí se zkříženýma nohama, má zavřené oči a zhluboka nadechuje v mysli vytvořené léčivé, růžové světlo. Michal sedí kousek od ní ve svém vytuněném IT křesle a řeší nějaký pracovní úkol. Linda se zhluboka nadechne a otevře oči: „Můžeš do té klávesnice prosím klepat trochu potíšeji? Mě to ruší.“

„Hm,“ kývne zamyšleně Michal. Nespouští zrak z monitoru s rukama za hlavou se opře v křesle.

Linda zavře oči a pokouší se pokračovat v meditaci. Několikrát se soustředěně nadechne a vydechne, zavrtí se, vzdychne, ale po chvíli to všechno vzdá. „Ach jo, nejde mi to.“ Uhasí vonnou tyčinku, vypne řízenou meditaci a normálně se shrbeně posadí na posteli. Michal mezitím mlčky otevře okno na pavlač a zhluboka se nadechne čerstvého vzduchu.

„Kdybych meditovala přímo s naším mistrem, to by mi šlo mnohem líp.“

„A neříkalas, že se rozvádí a pije kafe?“ otočí se k ní Michal na křesle.

„No jo, proto mi to asi nejde. To je určitě tím,“ přemítá Linda.

„Proč by mělo? Není to jedno?“ podivuje se Michal.

„Není. Když vím, že nás něco učí a vlastně to sám nedělá, asi... To je jako když káže vodu a pije víno. To přece nejde dohromady s tím, co nás učí.“

„Ale proč by to muselo jít dohromady?“ ptá se Michal se zájmem.

„Protože,“ zamyslí se Linda a hledá správná slova.

„Však neřeš gurua, ale sebe. On je tu od toho, aby ti předal nějaké informace. On je jen nositelem těch informací. Takový převaděč. Třeba

ani sám pořádně neví, co znamenají. Záleží na tom, že ti je předá a co s nimi uděláš ty sama.“

„... prostě to od něj pak zní falešně, když to sám nedělá,“ vysvětluje Linda.

„Dobře, tak příklad,“ nadechne se Michal k delší řeči, „já třeba poznám, kdy auto potřebuje doplnit motorový olej a dokonce vím, jak se to dělá, ale udělat to neumím. Můžu to někoho naučit a on to tak udělá. Ale to, že to já sám neumím, je už druhá věc, kterou nemusí nikdo řešit. Chápeš?“

„Hm, asi jo... Kdo to neumí, ten to učí, jak praví Murphyho zákon,“ zasměje se Linda, ale je vidět, že o tom přemýšlí.

„Tak, co si dáme na jídlo?“ ptá se Michal a otáčí se k monitoru.

„Něco veganského, to je jasný. Třeba naklíčené mungo jako předkrm,“ navrhuje Linda.

Michal protáhne obličej, ale naštěstí je zády k Lindě: „Pizzu?“

„Pečený batát a ořechy?“ opáčí Linda.

„Pizzu?“

„Dýňovou polívku, pak rýži s tempehem?“

„Pizzu?“

„Karbanátky z červené řepy?“

„Pizzu?“

„Ježíš, tak pizzu! Ale ať je bezlepková s tofu a žampiony,“ našťavaně souhlasí Linda.

„No, vidíš, že to jde.“ Michal se potutelně usmívá a nakliká objednávku jídla.

„A já si dám krutej burger! Objednat, zaplatit, a je to.“

Linda jen zavrtí hlavou: „Aspoň tu pizzu by sis mohl dát se mnou.“

„Ale to víš, že dám,“ směje se Michal, „jako zákrm po burgerovi. Žiju přece zdravě.“

Linda si jen povzdechne: „Viděls to video s tou krávou? Jak je masakrují? Po tom už nestrčíš do pusy ani kousek masa. Hnus!“

„Neviděl a neuvidím. Nebudu si kazit chuť ani náladu.“ Michal se otočí na židli k Lindě: „Hele, a proč pořád musíš šířit tyhle videa? Mučení zvířat a tak?“

„Aby lidi viděli, jak se „dělá“ maso. Aby si zvědomili, co do sebe strkají za bordel.“

„Hm, mě tohle šíření negativismu docela štve. Neměla bys být radši v pohodě a šířit pozitivní energii?“

„Jasně, pracuju na tom. Už dlouho.“

„Tím, že sdílíš videa o masakrování zvířat? Není lepší to prostě nesdílet a neposílat dál mezi lidi?“

Zazvonil mobil a kurýr přivezl jídlo.

„Lindo, jak zní tvůj vnitřní hlas?“ ptá se Michal při jídle.

„Cože?“ dívá se Linda nechápavě.

„No, tvůj vnitřní hlas. Jak k tobě mluví? Ovládáš ho? Jakou má barvu? Jsi to ty, nebo někdo jiný?“

„Proč se ptáš? No, barvu má jako můj hlas, ale s tím ovládáním... to si nejsem úplně jistá. Někdy slyším takový věci, že bych se za ně styděla. To snad ani nejsem já.“

Michal pozorně poslouchá.

„Na něčem teď pracuju, co souvisí s vnitřním hlasem, proto se ptám.“

Michal se zakousne do burgeru, až z něho ukápne mastná šťáva. „Když jsi dnes meditovala, neslyšela jsi takové jako bublání?“

„Jo, něco mě rušilo. To byla ta tvá klávesnice, ne?“

„Hm,“ spolkně Michal sousto, „tak úplně ne. Já jsem ti zkoušel poslat vzkaz přes tu novou apku, co vyvíjíme.“

„To jako jde?“

„Ještě ne, teda skoro,“ usmívá se Michal, „ale pracuju na tom.“

„Hm, a cos mi poslal?“

Michal se tajemně usměje: „Poslal jsem ti: *Dnes tě moc chci, láska.*“

Linda se zarazí: „Počkej! Fakt?! Já jsem totiž...“

„No?“ Michal ji napjatě pozoruje. „Fakt jsi něco slyšela?“

„Ani ne, ale spíš cítila. Jak jsem dýchala, tak jsem cítila v jóni teplo a vibrování. Pěkné to bylo,“ usměje se na Michala.

„Aha, ale jindy to necítíš, jo?“

„Ne, tohle bylo cvičení na něco jinýho, takže v jóni bych neměla cítit nic zvláštního.“ Na chvíli se odmlčí. „Michale, jako fakt?“ ptá se vážně

Linda a v hlase je cítit naléhavost.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Projekt Dům.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.